

Газета Дніпропетровської області

7

травня
2022 року
№31-32
(2824-2825)

СВІСТІ Софіївщини

8 травня — День пам'яті та примирення

Шановні софіївці! Дорогі захисники та ветерани Другої світової війни! Прийміть сердечні вітання до Дня пам'яті та примирення і 77-ї річниці перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років.

День пам'яті
та примирення

Почуття безмежної гордості за наш непереможний народ — переповнюють наші серця у ці травневі дні. Знаючи, якою великою ціною здобуто перемогу, схиляємо голови перед величним подвигом загиблих.

У цей день хочеться згадати всіх, чиє життя забрала війна, низько поклонитись ветеранам, які на своїх плечах винесли тягар воєнного лихоліття. Ми — у вічному боргу перед вами за понівечену війною юність, вдячні за силу духу та самопожертву, які ви виявили у боях за рідну землю. Шкода, що час безжальний — все менше й менше залишається на цій землі живих свідків тієї великої війни.

Героїчне минуле та мужність тих, хто віддав своє життя за Батьківщину в далеких 1939-1945 роках — приклад патріотизму для бійців, які нині боронять кордони України, відстоюючи її право на незалежність і територіальну цілісність.

Бажаю всім захисникам Вітчизни міцного здоров'я на довгі літа та мирного неба над головою. Вам — слова невимовної подяки та шани! Ви — гордість і слава України!

Дмитро ШПЕНОВ, депутат Верховної Ради України.

Дорогі ветерани! Шановні працівники Девладівського елеватора, фермерського господарства «Людмила», дорогі земляки!

У ці дні разом з Європою та світом, ми відзначаємо День пам'яті та примирення і вшановуємо мужність і відданість тих, хто з неймовірною жагою справедливості виборов Перемогу, зупинив Другу світову війну, виніс вирок нацизму, приніс мир і надію на нашу землю.

Ми схиляємо голову перед тими, хто віддав життя за рідну землю, перед сотнями тисяч наших земляків, які мужньо боролися на фронтах, самовіддано працювали на підприємствах у тилу, перед кожним, хто день за днем наближав звільнення світу від нацизму. Ми вшановуємо пам'ять усіх жертв цієї найстрашнішої війни.

У ці світлі травневі дні згадаємо, вшануємо усіх, хто наближав День Перемоги, відстоював Мир тоді і тих, хто робить це сьогодні — на блок-постах і українських кордонах, на передовій, волонтерських центрах, госпіталях, всюди, де кується наша українська міць.

Миру всім нам, єдності, свободи, щастя, злагоди та добробуту кожній родині!

Юрій КУШЕНКО, керівник ФГ «Людмила»,
директор КП «Девладівський елеватор».

Ніколи Знову...

вномасштабно вторглася в Україну... Ми знову відвоюємо свою свободу і незалежність. Дорогою ціною!

Бажаю всім міцного здоров'я на довгі літа, щастя, злагоди та мирного неба над головою вам і вашим родинам. Низький уклін, вічна пам'ять і слава визволителям. Ви — наша гордість!

Петро СЕГЕДІЙ, Софіївський селищний голова.

Усіх жителів нашої Вакулівщини щиро вітаю з святом Перемоги!

Дорогі друзі, я на власному житті переконався, що таке війна. Скажу так: нічого в житті ціннішого немає, аніж мир. Бо це стабільність, спокій, це хліб на столі, це мрії, надії, любов...

Тому всім зичу здоров'я, доброго настрою у ці травневі дні, віри в Збройні сили України!

Артур ШЕВЦОВ, Вакулівський сільський голова.

Дорога Девладівська громадо!

В День пам'яті та примирення вшануймо подвиг ветеранів, котрі боролися з нацизмом і перемогли його. На увагу і пам'ять заслуговують усі, кого торкнулась війна — військовополонені, остарбайтери, підпільники, діти війни, цивільні, які постраждали від окупації і бойових дій, що прокотилися через їхні міста і села. Війна — це не лише бої. Це мільйони людських бід, які тривали роками. Зараз, як і в роки Другої світової війни, Україна воює з агресором. Ця боротьба триває щоденно і ми не маємо права програти, бо, як і тоді, захищаємо рідну землю, боронимо своє право вільно обирати майбутнє. Для нас це війна за свободу, цивілізованість, демократію та європейські цінності. Міць наших Збройних сил є запорукою існування держави та збереження прав людини для громадян. Жодна країна не може претендувати на визнання власної виняткової ролі у перемозі над нацизмом.

Щиро зичу всім нам МИРУ! Перемога нам ще раз нагадає про те, що добро, безсумнівно, перемагає зло, що героїзм є в серці кожного. Нехай так буде завжди, а ця війна стане останньою. Нехай у світі завжди буде мир, а наші діти не пізнають тривоги.

Олена НЕЛІПА, Девладівський сільський голова.

Події Другої світової війни на Софіївщині

Майже 2,5 роки (з 12.08.1941 по 02.02.1944 р.) села Софіївського району перебували в німецькій окупації. З 14 серпня 1941 року на Високому уже були німці. Зірвавши наступ ворожих військ на Курсько-Орловській дузі, Червона армія влітку 1943 року почала наступ широким фронтом по очищенню лівобережжя України від загарбників. Не даючи ворогу закріпитися, радянські війська вдень і вночі вели наступ і на кінець березня 1943 р. вийшли на берег Славутича. Надійшла нова директива Ставки Верховного Головнокомандування: без найменшої зупинки приступити до форсування річки Дніпро. В межах Дніпропетровської області Дніпро форсували в трьох місцях: на ділянці Мішурин Ріг – Домоткань, в районі села Аули та села Військове-Вовниги. 236-та стрілецька дивізія під командуванням Фесіна І.І. форсувала р. Дніпро і розширювала Аульський плацдарм. Вона звільнила залізничну станцію Воскобойня, Кринички, Одарівку, Кудашівку. Поряд з Аулами в районі селища Сошинівка форсувала Дніпро 31-а Сталінградська стрілецька дивізія під командування генерал-майора Богдановича П.К., яка пізніше відвойовувала наше село Широке.

А поки що вночі 27 вересня першою на правий берез переправилися розвідувальна рота. Старшина взводу Михайло Трутнев пішов на хитрість, яку не знали. Бійці нарізати очерету, пов'язали з нього снопи, обтягли їх плащ-палатками і пустили на воду. Штовхаючи поперед себе снопи очерету, розвідники безшумно і непомітно переправилися на правий берег і раптово напали на ворога. Так, проявивши військову кмітливість, вони забезпечили успішну переправу. Після вигнання німців з Дніпра і Кам'янського (тоді Дніпропетровська і Дніпродзержинська) війська 3-го Українського фронту під командуванням Родіона Малиновського, який піс-

ни. Радянським військам доводилося буквально «вгризатися» в оборону противника.

Ще у вересні-жовтні 1943 року, коли вони форсували Дніпро і зайняли на правому березі Аульський плацдарм, німці посилено готували нову багаточеселонну лінію оборони, яка пролягала з півночі Криворіжжя на Софіївку, Новомиколаївку, Томаківку. Особливо міцно був укріплений район Софіївка – Новомиколаївка, через який лежав шлях до станції Апостолове. В центрі цього району лежить смуга кряжів з пануючою над ними висотою 154,6 м – стара могила, а поряд хутір Високий. «Саме тут були розташовані німецькі спостережні пункти, які

замасковані в будинках танки і самохідні гармати. В лісосмугах і балках теж були замасковані танки і мотомеханізовані транспорти. В тилу знаходилися відбірні бронетанкові механізовані частини, добре забезпечені боєприпасами і всім необхідним для довготривалої оборони. Старожили Софіївки розповідають, скільки фашисти направляли туди різної техніки і військових формувань: «І вдень, і вночі в напрямку Високого гуркотіли танки, самохідні гармати, бронетранспортери та вантажівки з озброєними німецькими солдатами».

Генерал-майор І.Фесин згадує: «Боротьба за Софіївський район ішла

ські війська почали звільняти Софіївський район від німецької окупації. Уже звільнили Кодак, станцію Милорадівку, Любимівку, північну частину Софіївки. Далі була майже двомісячна перерва, бо слід було підтягнути свіжі сили і добре підготуватися до взяття нових німецьких укріплень. Чим ближче пробивалася 46-та армія під командуванням В.В.Глаголева до цих кряжів, тим упертіший опір чинили фашистські війська. 19 листопада 152-а Дніпропетровська стрілецька дивізія звільнила Олександрівку. Цього ж дня ввірвалися у виселок Шевченка воїни 359-го стрілецького полку (командир майор Гусев Т.І.) і воїни 49-го Стрілецького полку Запо-

ля війни був міністром оборони СРСР, розгорнули бої на правому березі Дніпра. Ставка командуючого фронтом розміщувалася на крайньому півдні нашого району в с. Петропавлівка, вона вимагала якнайшвидшого звільнення міст Нікополя і Кривого Рогу. Німецьке командування за всяку ціну намагалася утримати криворізьку залізну руду і нікопольський марганець, які були вкрай необхідні Німеччині для виплавки металу, адже з нього виготовляли озброєння. В своїх директивах Адольф Гітлер вимагав триматися до останнього солдата, а найменший відступ вважати дезертирством. Тому чим більше розширювався плацдарм на правому березі Дніпра, тим запеклішими ставали бої. Кожен населений пункт, висотка чи кряж були перетворені на лінію оборо-

дозволяли бачити, що робиться в нашому тилу на багато кілометрів навколо. Кривава битва там йшла за залізну руду Кривбасу та марганцеву Нікополя. І крові там пролито більше, ніж за якийсь обласний центр», — писав маршал Родіон Малиновський. Враховуючи важливе стратегічне положення і надаючи йому великого значення, фашисти перетворили хутір Високе у неприступну фортецю. Передній край прикривали протипіхотні і протитанкові мінні поля та дротяні загорождення з повішеними на них різноманітними коробками, снарядами гільзами, каструлями. За ними були окопи бойової охорони з кулеметними гніздами. Далі – суцільні траншеї і ходи сполучення в повний ріст людини, доти і дзоти, бліндажі в два і три накати, закопані в землю і

жорстока з другої половини жовтня 1943 року і до першої половини лютого 1944 року – близько чотирьох місяців». В жовтні 1943 року радян-

різької стрілецької дивізії.

Аніла ГАЛЕНДА.
(з книги «Софіївщина крізь час і простір...»).

«Міста, селища та села району оживилися, запрацював бізнес, без зупину триває посівна», — голова Криворізької РДА

Ситуація у Криворізькому районі спокійна та контрольована. Люди з водою, світлом, газом. Міста, селища та села адаптувалися до військового часу. Запрацював бізнес та підприємства. Про це під час онлайн-брифінгу в обласній військовій адміністрації розповів голова Криворізької РВА Євген Ситниченко.

«Все в районі добре. Другу добу не ведуться обстріли наших прикордонних територій. Лікарні, магазини працюють. Мешканці нескорені, вірять лише в перемогу», — зазначив Євген Ситниченко.

Він додав, що найбільше потерпала Зеленодольська громада. Там є зруйновані та пошкоджені будинки. А ще у Широківській громаді майже 20 будинків, які потребують капітального ремонту. Усі випадки місцева влада фіксує. Людям надають допомогу будівельними матеріалами. Співробітники ДСНС працюють над розмінуванням території.

«Найбільше заборонених касетних снарядів потрапило на територію села Велика Костромка. Лише там знешкодили майже 600 вибухонебезпечних предметів. І надалі проводять розмінування. Територія Широківської громади вже повністю розмінована», — розповів голова РВА.

Євген Ситниченко наголосив, що район прийняв більш ніж 4,2 тис переселенців. З них майже 1,3 тис — діти. Люди здебільшого із сусідньої Херсонської області. Їм надали грошову допомогу. Загалом виплатили понад 10 млн грн.

«Життя триває. Люди картопельку на городах посадили, засіяли грядки. Присадибні ділянки привели до ладу. Активно долучаються до всеукраїнської ініціативи «Сади Перемоги». Працюють на майбутній врожай. Посівна триває без упину», — сказав Євген Ситниченко.

Нині аграрії Криворізького району сіють соняшник. Озимі піджили та обробили від шкідників.

Продукти дорожчають. Життя триває

Триває третій місяць супротиву. Багатьом не віриться, що стільки часу нам вдається стійко тримати оборону рідної держави. Але ми — український народ — волелюбний, ми на своїй землі, захищаємо її кожен на своєму робочому місці. Дякувати Збройним силам, Нацгвардії, волонтерам і всім, хто продовжує працювати в умовах війни, наближаючи тим самим перемогу.

Софіївщина живе і працює у звичному режимі. Здається, всі звикли до сигналів тривоги. Але крають серце новини з бойових точок... Орки продовжують атакувати великі промислові міста, завдають шкоди інфраструктурній сфері, гатять по промислових і агропідприємствах, по елеваторах, де зберігається зерно. Але ми незламні духом. Активно приступили до весняно-польових робіт. Значно здорожчали добрива, пальне. В той же час ціни на зерно впали, що викликає занепокоєння у хліборобів.

Але ми працюємо далі, саджаємо городи, вирощуємо живність. Як результат, ринок і продовольчі крамниці селища переповнені овочами, фруктами та продуктами харчування. Хоча нинішні ціни від березневих значно різняться, зросли значно, та головне, як відзначають софіївці, є що їсти.

Наша рідна Софіївка розквітає. Прибирається територія громади, проводяться толоки.

До селища продовжують прибувати громадяни з тимчасово окупованих територій.

Аптеки не припиняли роботу. Більшість медичних препаратів, котрі на початку війни вважались дефіцитними і тривалий час їх не було у продажу, знову стабільно постачаються — і імпортні, і вітчизняні. Дефіциту з інсулінами немає, завозяться вчасно, про це повідомила редакції фармацевт соціальної аптеки О.В.Терещенко. Ажіотажу в аптеках зараз не спостерігається. Люди купують необхідні препарати. Є і той же йод, і валеріанка, різні заспокійливі настоянки. На них попит зараз спав, наші люди або вже звикли до воєнного часу, призвичаїлись і працюють, або ж набрались на початку війни.

Помітно поживавився весняний ринок. У продажу сезонна продукція — дерева, кущі, посівний матеріал овочевих культур. Ціни на них ми-

нулорічні, дерева коштують 100-120 гривень. Кущові — залежно від сорту, 70-80 гривень кущ. Активніше почали продавати молодняк птиці. Ціна на них порівняно з минулим сезоном підвищилась.

Свою продукцію пропонують покупцям не лише підприємці, а й виносять селяни з власних садіб. Домашнє молоко впало в ціні, якщо порівняти із зимовим періодом, і коштує 20 гривень літр, вершки — 70 гривень півлітра баночка, сир знежирений — 60 гривень кілограм. Яйця домашні подешевшали — 25-30 гривень десяток.

М'ясо свинини на ринках громади по 160-170 гривень м'якиш, за сало просять від 100 до 160 гривень за кілограм.

Пройшовшись по ринку і по магазинах селища, не скажеш, що чогось бракує. Найголовніші продукти — хліб, молоко та інше — є у продажу. У магазинах великий вибір ковбасної, молочної продукції, овочів, фруктів. Ціни майже співпадають з місцевим ринком. Багато завозиться напівфабрикатів, продають різну морожену рибу.

Крупи постачальники підвозять, як

чимало переполюху було через відсутність солі, сірників та соди. Тимчасово, навіть, в магазини ці товари не завозились, а на оптових базах вводились обмеження на продаж, аби всім вистачило. Так-от, сіль є в наших магазинах, є сода і сірники. У продажу достатньо туалетного паперу, ціна різних виробників коливається від 7 до 10,50 гривень за рулон.

Щодо хліба і хлібобулочних виробів, то цей продукт завозиться до наших крамниць щодня, свіжий. Ціни не підвищились за час війни і дорожчати поки що не буде, хлібина «Козаць-

За олію домашню просять від 70 до 80 гривень за літр. Продають тушки бройлерів, іншої домашньої птиці — по 100-120 гривень кілограм.

Значно зросли у ціні овочі. Як для сільської місцевості, то, навіть, дуже. Буряк коштує 20-23, морква — 18-23, капуста минулорічного врожаю — 27, цибуля — від 20 до 24 гривень. Картопля навпаки, впала в ціні завдяки завозу з інших регіонів. Посадкова коштує 6,5, їстівна — 7,5-9 гривень. Посадкова домашня картопля — по 110 гривень відро. Вже у продажу молода капуста — 40-43 гривні. Продають тепличні огірочки, помідори, редиску. Ціна різна: редиска коштує 50, огірки 110, помідори 80 гривень.

і інші продукти харчування. Якщо в перший тиждень війни постачання припинилось, то зараз активніше працюють міські оптові бази, товар завозиться в наші магазини і на оптові бази селища, місцеві підприємці і самі їздять на закупки. Сказати, що чогось бракує на прилавках, не можна. Особливим попитом у софіївців, як і більшості українців, користуються крупи. Їх спочатку війни зм'яли з прилавків, і не скрізь можна було придбати. То тепер крупи є в кожному магазині, ціни, як і на інші товари, підвищились. Пшенична крупа коштує 17-18, пшоно — 30, кукурудзяна — 18-19, гречка — в межах 80, цукор — 28-32, горох — 20, рис — 33-46 гривень кілограм.

кого» коштує 16, «Бажанівського» — 17,50, «Козацького подового» — 16, булочки — по 7-11 гривень.

В асортименті і молочна, і м'ясна, і макаронна продукція. Ціни порівняно з передвоєнним часом помітно зросли. Так, макаронні вироби різних виробників вагою до одного кілограма коштують 33-38 гривень, олія рафінована в середньому 60-80 гривень літр.

Зауважимо, що ціни на продукти в кожному магазині не значно, але різняться. Подаємо дані на ранок 28 квітня. Цього ж дня ми відвідали ринок, що по вулиці Квітневій.

Л.ШИШКО.

Час випробування...

Мабуть, і не гоже так говорити, але це все ж свята правда: у селі Новоюлівці люди завжди були дружніми, але війна ще більше їх об'єднала. Сьогодні практично ніхто не сидить вдома склавши руки. Для кожного є діло.

Тетяна Володимирівна Яценко вже ось більше 20 років має педагогічного стажу. Вона – керівник дитячого садочка «Сонечко», що в цьому ж селі. А відколи почалася війна, то діти вдома.

– А ми почали допомагати нашим бійцям, чим можемо, – розповідає жінка. – Пам'ятаю, як з перших днів створили у вайбері групу для зв'язку і взялися до діла. Тут велику роль взяла на себе наша староста Людмила Вікторівна Ліпіна. Найбільше, чим ми займаємося зараз – це плетемо сітки.

Завідуюча дитсадком з легкою посмішкою згадує, як то вчилися це робити в перші дні. Каже: думалося: коли то ми освоїмо ті 10-15 метрів сітки. А нічого, з часом прийшли навички, організувалися. Одні ріжуть тканину, інші плетуть. Саму сітку постачає завідувача клубом Олена Іванівна Ковтун. А вже тканину для її плетіння, то це збирають всім селом.

– Уже знають всі у нашій Новоюлівці, що тканина не має бути синтетичною і обов'язково темних кольорів. Я ось йду на роботу, а за дворами моїх односельців стоять торбинки. І я вже знаю, що це для мене: там тканина для плетіння. Так ось всі й працюємо. У нас вісім чоловік в колективі – трудяться всі до одного. Сітки ніколи не буває багато. Вона завжди в потребі. Коли ми її зробимо, то повідомляємо про це нашого голову громади Петра Юрійовича Сегедія. Він приїздить, забирає і відвозить за потребою. Знаю, що чимало її забирають волонтери. Ось ви питаєте мене, чи важко це робити, плести сітку, а я скажу вам так: нам не важче, аніж хлопцям на передовій. І коли ти знаєш, що це потрібно, що це комусь може врятує життя, навіть коли це буде одна людина, то готовий працювати і вдень і вночі.

В цілому за тиждень невеликому колективу дитячого садочка вдається виплести дві сітки.

Праця взагалі у ці важкі часи лікує. Тому люди стараються зайняти

себе сповна. Ось днями влаштували прибирання села: наводили лад на вулицях, прибрали громадські місця.

А ще в Новоюлівці виготовляють бійцям на фронт випічку. Причому, як розповіла Тетяна Володимирівна, роблять це всі: і педагоги в школі, і окремі жіночки вдома. Якщо є продукти, то їх постачає староста Людмила Ліпіна. А коли й продуктів немає, а знають люди, що на ранок чи вечір потрібні пиріжки чи печиво, то ніхто ні з чим не рахується: печуть з свого.

– А нинішньої весни всі активно садимо городи. Саджають картоплю навіть ті, хто ніколи цього не робив, – розповідає Тетяна Володимирівна. – Думка у всіх одна: продукти будуть потрібні, рік буде непростий. І для себе щоб було, й для потреб людських. І це правильно.

Слухаю Тетяну Володимирівну і згадую, що чула про це вже не від одного жителя нашого регіону. Люди нині справді активно садять городину. Усі працюють на врожай.

– При потребі, – продовжує завідувача дитсадком, – то ми збирали горіхи, сухофрукти. Горіхи кололи, змішували їх з висушеними фруктами і пакували в пакетики, такий собі перекус.

І все ж, Тетяна Володимирівна – педагог. І при розмові з нею, відчула, що вона скуцає за своєю роботою.

– Дуже. Дуже вже хочеться, аби настали мирні дні. Ось як рясно квітнуть сади, квіти біля дитячого садочка, тільки немає на його подвір'ї дитячого сміху. Це неприродно, – ділиться сокровенним моя співбесідниця.

Хоча, при цьому й зазначає, що зв'язку з дітьми не втрачають. Педагоги ведуть онлайн-уроки. Але все це не те! Потрібне живе спілкування. Тому за першої ж можливості запрошують малювати хоча б помалювати. Так виготовили нашим воїнам малюночки-оберіги. А старші школярки писали солдатам на фронт листи. А ще в старостаті села організували виставку дитячих малюнків «Діти люблять мир».

Війна – це велике горе. Це час на випробування. І треба відзначити, що його, це важке випробування, наш народ переносить з честю. Ми показали вам це на одному селі софіївської громади – Новоюлівці.

І всім, як сказала Тетяна Володимирівна, бажаємо тільки одного: миру!

В.КОВАЛЬОВА.

З початку війни у Криворізькому районі знешкодили понад 1 тисячу касетних боєприпасів

З 24 лютого у Криворізькому районі знешкодили понад 1 тис. касетних боєприпасів. Розмінування території продовжується. Бути обачними та не чіпати підозрілі предмети мешканців попросив начальник військової адміністрації Кривого Рогу Олександр Вілкул.

«Орки часто проводять обстріли зі Смерчів, Ураганів, Градів забороненими Женевською конвенцією боєприпасами. Це касетні ракети. Підлість цих боєприпасів у тому, що вони можуть вибухнути не одразу. А можуть за тиждень чи два. Деякі – самі по собі. Інші реагують на дотики. Або на зміну температури», – пояснив Олександр Вілкул під час онлайн-брифінгу в Дніпропетровській ОВА.

Піротехніки розмінують територію. Але ворог продовжує обстріли. Тому це щоденна робота, зазначив він.

«Вчора знову були «прильоти» – частина території замінована. Робота фахівців ускладнюється тим, що почала рости трава. Але підрозділи ДСНС та військові сапери працюють», – сказав Олександр Вілкул.

За його словами, вибухонебезпечний предмет має вигляд циліндра – 2-2,5 см завтовшки і 5 см – в довжину. Він може бути зі стрічками, які нагадують парашут.

«На жаль, у нас були випадки, коли такі боєприпаси забирали й у дітей із рук. У дівчинки 12 років! А ще кілька штук батько і син зібрали у відро та принесли додому. / загинули», – наголосив Олександр Вілкул.

Побачили підозрілий предмет – не чіпайте його. Повідомте про нього за номером 101 або 102.

Хотів перевезти снаряд на мопеді...

У Криворізькому районі від ворожого снаряду через необережність загинула людина. Боєприпас здетонував, коли 59-річний чоловік намагався перевезти його на мопеді. Не чіпати вибухонебезпечні предмети закликала під час брифінгу в ОВА головний фахівець ГУ ДСНС України у Дніпропетровській області Дарина Цуркань.

«Це вже 5-й випадок в області, коли люди підриваються, взявши в руки касетні боєприпаси, – наголосила Дарина Цуркань. – Чоловік знайшов снаряд «Торнадо-С» біля села Мала Костромка. Перевозив його на мопеді. Під час руху польовою дорогою елемент здетонував. Стався вибух. Людина загинула на місці».

За словами головного фахівця, касетні боєприпаси можуть вибухнути в будь-який момент.

«Під час обстрілу вони прилітають в поля, на подвір'я, на дахи будинків. Чіпати їх ні в якому разі не можна! Знешкоджувати снаряди мають право лише фахівці. Побачили підозрілий предмет – відразу телефонуйте до Служби порятунку чи поліції – 101 або 102», – підкреслила Дарина Цуркань.

Фахівці ДСНС та поліції продовжують розмінувати території Дніпропетровщини, які обстрілював агресор. З початку війни знешкодили майже 2 тис боєприпасів.

ТРАГІЧНА ПОДІЯ

Не допустити голод: як фермери сіють хліб під час війни

Посіяти зернові і зібрати врожай – одне із пріоритетних завдань на підконтрольних Києву територіях. За тим, що і скільки сіють українці, спостерігає весь світ. Адже Україна – один із найбільших постачальників пшениці, ячменю, кукурудзи та олії у світі. Без українських зернових світ чекає велика продовольча криза. Але найперше Україна повинна подбати про власні продуктові запаси. Як війна впливає на аграрну сферу, дізнався Центр громадського моніторингу та контролю.

Що і де сіють?

У Міністерстві аграрної політики та продовольства підраховали, що цьогоріч площа ранніх ярових культур становитиме 14,403 млн га, що на 2,513 млн га менше від минулого року. У відомстві очікують принаймні 75% виконання плану посівних.

Станом на 21 квітня, аграрії засіяли 70% від прогнозованих площ ранніх ярових. За інформацією Мінагрополітики, у 9 областях посівна ранніх культур повністю завершена. Це Вінницька, Волинська, Закарпатська, Кіровоградська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Тернопільська та Хмельницька області.

Тим часом на Житомирщині поки що засіяно 25% від запланованих площ. За словами начальника Житомирської ОВА Віталія Бунечка, нині збільшуються посіви гречки, проса та кормових культур. Місцевим фермерам допомагають іноземні компанії, які надали понад 143 тонни насіння кукурудзи.

За даними Мінагрополітики, найбільше українські аграрії посадили соняшника (896 тис. га), ярого ячменю (802,2 тис. га), картоплі (366,2 тис. га), кукурудзи (323,2 тис. га), ярої пшениці (164,4 тис. га), цукрових буряків (155,6 тис. га), вівса (127,4 тис. га). Також посіяно сою, ярий ріпак, горох, гречку та просо.

При цьому, 7,6 млн га полів зайняті під озимую пшеницею, житом, ячменем, а 1,4 млн га – під ріпаком. Наразі невідомо, яка частина цих площ потрапила у зону активних бойових дій чи окупацію.

Воєнні перешкоди

У деяких районах посівна кампанія під загрозою зриву через заміновані росіянами поля, знищену сільгосптехніку, вкрадене зерно чи брак робітників. У деяких регіонах питання сіяти взагалі не стоїть, тому

що там тривають активні бойові дії.

Як розповів пресофіцер ДСНС Олександр Хорунжий під час брифінгу у Медіацентрі «Україна», поля у районах, прилеглих до зон бойових дій, всіяні вибухонебезпечними предметами. Зокрема, частинами ракет, снарядами, гранатами. Така небезпека існує у Чернігівській, Сумській, Харківській областях. У ДСНС закликали фермерів не наближатися до таких предметів та негайно викликати рятувальників.

У Луганській області посівна не розпочалася через активні бойові дії. Хоча окупанти у Сватівському районі намагаються змусити фермерів сіяти під обстрілами. За інформацією омбудсмена Людмили Денісової, ватажки самопроголошеної «ЛНР» погрожують ув'язнити аграріїв і конфіскувати сільгосптехніку, якщо вони не розпочнуть посівну. Причому майбутній урожай окупанти планують відібрати.

Схожа ситуація у тимчасово окупованій Борівській громаді на Харківщині. Там російські війська пошкодили або викрали с/г техніку, а тепер вимагають від аграріїв почати посівну.

Загрози світовій продовольчій безпеці

За словами першого заступника міністра аграрної політики та продовольства Тараса Висоцького, у 2021 році Україна постачала с/г продукцію до більш як 180 країн світу, причому 30% експорту йшло до ЄС. Загалом Україна забезпечує продовольством 400 млн людей у світі.

Найбільш залежні від української пшениці країни Африки та Середнього Сходу. Для прикладу, 28% пшениці, яку споживає Індонезія, завезено з України. У Бангладеші – 21%. У Єгипті 80% пшениці є імпортом з України та РФ.

«Сьогодні наші аграрії не менш мужньо та віддано тримають свій фронт. За ними майбутня продовольча безпека країни та світу. Дякуємо їм за сміливість і відданість своїй справі», – зазначив прем'єр-міністр України Денис Шмигаль.

Війна, яку Росія розв'язала в Україні, уже зачепила 25% світової торгівлі зерном і спричинила продовольчу інфляцію. Якщо Росію не зупинити, то світ чекає продовольча, енергетична і фінансова кризи, наголошують експерти.

Як півень із блокадного Маріуполя став знаменитістю

ОСЬ ТАКІ МИ — УКРАЇНЦІ

Людяність особливо проявляється у драматичні моменти життя. У такі, для прикладу, з якими стикаються нині мільйони українців. Це підтверджує неординарний вчинок літньої жінки з-під заблокованого ворогом Маріуполя.

Як і тисячі краян з багатотраждального міста на березі Азовського моря, ця пані не один тиждень провела у бомбосховищах. З власного досвіду знає, що таке палаючі будівлі, руїни. У підземеллях не раз здрига-

лася від свисту мін і снарядів. Під час поневірянь з цією жінкою завжди був її улюбленець — великий чорний півень породи Брама темна. Жителька Маріуполя у свою “тривожну валізу” не взяла багатьох важливих речей — а про нього забути не могла. Траплялося, не було що їсти самій, а “ку-курікала” знаходила чим нагодувати. Можливо, дехто із голодних біженців виношував ідеї віддати півня на бульйон, проте власниця цього красеня такі думки проганяла. “Як я могла покинути друга на війні?” — щоразу відповідає блокадниця, коли її запитують, навіщо взяла зі собою цього птаха...

Недавно жінці пощастило евакуюватися. У невеличкому багажі був і її півень. З ним перетнула західний кордон України і перебралася до Польщі. Наші великодушні сусіди були враже-

ні поведінкою української пенсіонерки. Історію її поневірянь розповіло польське видання Fakt. Серед відгуків на цю публікацію ми прочитали такі рядки одного із респондентів: “Дорога бабусю! Дякую тобі за чудовий приклад любові, вірності та сили... Завжди кажуть, що про націю можна судити по тому, як її представники ставляться до своїх тварин. Українці — дивовижні! Як любитель тварин, я всім серцем їх шаную...”

Бабуся із блокадного Маріуполя та врятований нею півень стали популярним мемом. Інформація про них з’явилася на сайті МЗС України. Художники намалювали багато веселих картинок. Багато хто пропонує завести для когута сторінку в Інстаграмі.

Фауна, врятована від ворожих снарядів

Ще один фотофакт з війни. Ще одне свідчення того, як добро в особі українських воїнів перемагає зло, вчинене на нашій землі росіянами.

Усе найстрашніше для цього їжачка уже позаду...

Світлину зроблено поблизу однієї з ділянок фронту. Від ворожих мін і снарядів там гинули не тільки люди, а й звірі. На порятунок дичини приходили захисники України. Ось як прокоментувала цей знімок відома телеведуча Ольга Грицик:

“14-та окрема механізована бригада імені князя Романа Великого врятувала їжачка. Бідолашний потрапив в окоп і не міг вибратися сам. Наші допомогли йому. Бо їжачки вам не орки, їх треба любити і берегти!”.

Наполегливий кіт і добрий ексдепутат

Нардеп Єгор Фірсов, який після війни став до лав тероборони Києва, під час роботи в Бучі, на території розгромлено-го рашистами ЖК, знайшов kota.

«Йду, а на зустріч мені ця милота. Одразу взяв на руки. Погладив. Милота почала мурчати. Одразу думка — забрати собі. Але багато роботи. І як везти? Відігнав думки. Відпустив. Пухнастий довго йшов за нами, було зрозуміло, що він домашній, але тепер жити йому нема де», — розповідає він. Переспавши ніч, Єгор вирішив: якщо знову зустріне цього kota — забере собі. «Так і сталось, після роботи спеціально поїхав на те ж саме місце, а він сидить, немов мене чекає. Взяв на руки. Знову муркоче. Поїхали додому лікувати лапи, бо порізав усі битим склом. Ніби ді-

вчинка. Назвав Буча. Яке тут ще може бути ім’я», — написав Фірсов у Facebook. Щаслива історія невдовзі отримала гарне продовження, бо тепер Бучу знайшли її власники. «Кілька днів тому мені написала дівчина. Надіслала фото та історію, як вони з хлопцем ховаючись під обстрілами, загубили kota. Прочитав. Перші секунди віддавати малого вже не хотів: звук з перших хвилин. Та і відверто, для мене зараз це єдиний антистрес, обнімати його вночі і забувати про те, що бачив вдень. Але якщо люди його шукають — значить люблять. А він любить їх. Остаточні сумніви розвіялись, коли в хлопця, що прийшов забирати kota, з’явилися сльози. Обійнявши kota, він просто почав плакати...», — написав розчулений екснардеп...

Суботня сторінка

Знову цвітуть каштани...

Зелена аптека

Наша розповідь про каштан кінський. Українська родова назва — гіркокаштан звичайний, яка вказує на характерний неприємний присмак його насіння. За однією з версій, назву «кінський» каштан отримав за темно-коричневий колір плодів, які нагадують масть коней. Інші вважають, що плодами цього дерева намагалися лікувати коней. Окрім того, на місці опадання листя залишається рубець, що нагадує слід кінської підкови.

ЦЕ ЛИСТОПАДНЕ дерево (до 25 м заввишки) походить із Греції. Квіти переважно білі з червоними або жовтими цяточками; можуть бути ще рожевими, жовтуватими або червоними. Оболонка плоду зазвичай укрита великими м'якими шпичаками чи горбочками, рідше — гладка. Заготівля і зберігання. Для виготовлення ліків використовують листя, квітки, плоди та кору молодих гілок. Кору збирають навесні, розрізають на шматочки і сушать відразу після заготівлі на сонці, потім — у добре провітрованому приміщенні. Зрізане без черешків листя та квітки висушують в тіні. Плоди збирають у період дозрівання. Сушать за температури до 25 градусів.

Хімічний склад. Насіння містить глікозиди, сапоніни, жирну олію, білкові та дубильні речовини, крохмаль; у корі є глікозид ескулін (зменшує проникність капілярів, має антитромботичну дію, посилює кровонаповнення вен), сапонін есцин (зменшує в'язкість крові, проявляє протизапальну та протинабрякову функції), дубильні речовини, цукри, аскорбінова кислота, тіамін; у листках — глікозиди, каротиноїди, пектини; квітки багаті на флавоноїди, дубильні й пектинові речовини, слиз. Крім того, у сировині виявлено 15 хімічних елементів.

Каштан кінський використовують для лікування різних захворювань.

Біль у суглобах — від колючої шкірки очищують 10 плодів, подрібнюють, заливають 0,5 літра горілки, настоюють 7-10 днів у темному прохолодному місці. Натирають хворі суглоби або роблять компреси. Також приймають по 20 крапель настоянки до їди тричі на день.

Найвідоміша у народній медицині помічна дія рослини при варикозному розширенні вен. Наведемо кілька цілющих рецептів.

1. П'ють за півгодини до їди по 20-25 крапель свіжого соку квітів, розведеного у столовій ложці води, тричі на день.

2. 50 г плодів каштана очищують від шкірки, заливають 0,5 літра горілки, настоюють, періодично збовтуючи, два тижні у прохолодному місці, проціджують. Уживають перед їдою по 10 крапель тричі на день упродовж місяця. Після цього курс лікування можна продовжити, зменшивши дозу вдвічі. Настоянку застосовують як компрес на виразку вен.

3. Сухе листя або квіти заливають теплою кип'яченою водою (1:15), настоюють три-чотири години. П'ють по дві столові ложки на день для укріплення стінок судин і позбавлення пухлин. Настій діє також заспокійливо. Застереження: приймаючи ліки із листя, необхідно слідкувати за артеріальним тиском.

4. Подрібнюють п'ять плодів або беруть п'ять столових ложок квітів, заливають 0,5 літра рослинної олії, годину кип'ятять на водяній бані, охолоджують, проціджують. Отриманою маззю змащують хворі місця.

Виразка шлунка і дванадцятипалої кишки — дві чайні ложки кори подрібнюють, заливають склянкою окропу, настоюють годину на водяній бані, проціджують. Приймають по дві столові ложки п'ять-шість разів на день. Цей відвар також помічний при болях у суглобах.

Гайморит хронічний — плоди замочують у воді на добу, вирізають із них шматочки і закладають у ніздрі. Повторюють п'ять-шість разів. Після кожної процедури слизову носа змащують олією. Зазвичай гайморит минається за 5-6 днів.

Гастрит — 0,5 столової ложки подрібненої кори або молодих гілочок заливають двома склянками води, настоюють вісім годин, проціджують. Випивають протягом дня за чотири прийоми.

Гіпертонія. 1. 50 г сухих квітів заливають 0,5 літра горілки, настоюють тиждень, проціджують. Вживають по 30 крапель чотири рази на день, розбавляючи водою у співвідношенні 1:4 протягом трьох тижнів.

2. Подрібнюють дві столові ложки квітів, заливають 0,5 літра окропу, настоюють до вистигання, проціджують. П'ють протягом дня весь настій дрібними порціями. Застосовують також при атеросклерозі.

Радикуліт — столову ложку подрібнених квітів заливають 10 столовими ложками рослинної олії, настоюють 12 днів у темному місці, потім півгодини кип'ятять на водяній бані, проціджують. Використовують для натирань при радикуліті та поліартриті. Хворим на пневмонію або бронхіт пийте по чайній ложці раз на день.

Ревматизм. 1. 1,5 кг подрібнених плодів заливають п'ятьма літрами холодної води, варять півгодини, вливають у нагріту до 35-37 градусів воду. Ванну приймають 15 хвилин. Так лікують також остеохондроз, невралгію, шкіряний свербіж, защемлення нерва.

2. 10-20 плодів каштана очищують від шкірки, подрібнюють, додають воду, варять півгодини. Гарячу кашку намащують на полотночку та накладають як компрес на хворі суглоби.

Протипоказання. Плоди каштана кінського отруйні для людини. У їжу вживаються лише плоди каштана їстівного (каштан посівний, європейський або справжній). Не рекомендується застосовувати препарати з каштана при закрепах, гастритах із підвищеною кислотністю, гіпотонії, схильності до кровотеч, а також вагітним. Під час вживання засобів на основі каштана може виникнути нудота та печія. Застосовувати препарати слід за рекомендацією лікаря та дотримуючись рекомендованих доз.

Знаєте, що є у нашого народу, а не має у них? Справжніх жінок!

Лють української жінки настільки сильна, що, здається, навіть на небесах зараз тихенько всі присіли і подягали шапки!

Знаєте, що є в нашого народу, а нема в тих орків? Справжні жінки! Нє, не баби, які в горящу ізбу лізуть, остановивши коня на скаку...

Наші жінки не такі дурні, щоб за конями по полю ганятись. Ще два місяці тому вони планували робити кар'єру, няньчити діток, готувати якісь смаколики, стояти в планці, бо ж скоро пляжний сезон, і купити ту таку гарну весняну сукенку в горошок. Але тут якийсь рашист вирішив ці плани порушити...

І поки русські матері вздыхають по втрачених синах, думаючи, як то ще нарожать для русської армії, наші жінки розізлились. Лють української жінки настільки сильна, що, здається, навіть на небесах зараз тихенько всі присіли і подягали шапки!

Українська жінка не боїться стояти за спиною в свого воїна. Вона його підтримує і оберігає. Вона ліпить тонни вареників на фронт, плете кілометри сітки, возить допомогу, шукає бронешилети, тягає мішки з піском на блокпости. За 24 години вона організує тобі 20 фур з продуктами, з 10 кілометрів маскувальних сіток, гарячі пиріжки і БТР!

Вона народжує в сирому смердючому підвалі прекрасних дітей, які з її молоком вбирають всю силу материнського духу...

Вона публічно говорить слова, які не мають знати її діти, але слова ті правдиві і сповнені люті...

Вона кидає коктейль, б'ється у всі двері, мерзне, не спить, посміхається, плаче, стає перед танком, затуляє собою, прикрашає коцками бомбосховища, популяризує квіти і стає Бабою Надьою століття... І при цьому не забуває набрати і запитати: "Ти точно поїв і в шапці?"

І коли це все закінчиться, вона зніме з себе цю лють, покладе на очі патчі, щоб приховати легку втому, поправить зачіску, і таки одягне ту бажану сукенку в горошок, щоб красиво сходити в магазин за гарним тортком по засіяній соняшниками алеї.

Але вона ніколи не забуде...

Бо нічого лізти в наші, враже, плани!

БУРІННЯ СВЕРДЛОВИН під воду,
в ґрунті та камені.
Тел.: 097 513 37 92, 093 043 22 07.

ГРАНІТНІ ПАМ'ЯТНИКИ
Встановлення, доставка.
Тел. 097 017 38 71.

РИТУАЛЬНІ ПОСЛУГИ
Оформлення похорон, доставка товару по
району цілодобово.
Тел. 097 998 09 09.

ОГОЛОШЕННЯ

ТОВ «КП Девладівський елеватор»
ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ ОХОРОННИКІВ.
Оплата висока.
Виплачується весь соціальний пакет.
За довідками
звертатися по тел. 067-638-74-57.

УВАГА!

До відома мешканців Миколаївського
старостинського округу та власників
пасік!
ФГ «Калаус Агро» з 01.05.2022 року
розпочинає обробіток посівів пестици-
дами.
Контактні телефони:
097 437-15-41, 086 503-73-49.

СФГ «АСТРОН»

До відома мешканців Миколаївського
старостинського округу
та власників пасік!
СФГ «Астрон» з 01 травня, увесь
червень та до 15 липня 2022 року
буде проводити обробіток посівів
пестицидами.
Контактні телефони для довідок:
096 497 58 07; 097 391 50 50.

ТОВ «СТАВРОВЩИНА»

До відома мешканців Миколаївського
старостинського округу та власників пасік!
ТОВ «СТАВРОВЩИНА» з 01 травня, увесь
червень та до 15 липня 2022 року
буде проводити обробіток посівів
пестицидами.
Контактний телефон: 097 391 50 50.

ПРОДАМ... КУПЛЮ...

РЕМОНТ пральних машин, холодильників та іншої побу-
тової техніки. Тел. 097 591 65 60.

ПРОДАМ будинок у Софіївці за ціною покупця. ТЕРМІНО-
ВО! Тел.: 068 47 73 724, 095 917 29 16.

КУПЛЮ авто в гарному та будь-якому стані: 0675865371.

КУПЛЮ металобрухт, холодильники та ін.: 0979502924.

ВИГОТОВЛЕННЯ могильних огорож. 0973133828.

Моя мрія – поїхати у Крим після перемоги

Моя мрія живе в мені вже 8 років. Маленька і тиха. Мовчазна і непомітна. Що одного дня ми сядемо у потяг чи автобус і поїдемо на південь. До найпрекраснішого з морів – у Крим.

Моя Мрія живе в мені вже 8 років. Маленька і тиха. Мовчазна і непомітна.

Велична і безмежна. Така, що рве серце і змушує воскресати. Я не пам'ятаю, коли зробив це фото.

Знаю, що то було десь до 2018 року.

Коли вчергове вертався з України до окупованого Криму. Потягом «Київ – Новоолексівка».

Він прибував до крайньої станції вранці. Потім на мене чекало 23 км до межі з півостровом. І рожеві відтінки лиманів, на яких чумаки сотні років тому збирали сіль.

Одного такого ранку я побачив гарні хмари і вирішив їх сфотографувати. Тоді я не знав, що це фото буде у моєму телефоні у неназваній папці «Вічне. В серці. В пам'яті».

Зараз, коли пишу цей текст, я розумію, що Дорога вже тоді закарбувала той момент, щоб через роки я крізь сльози засміявся і написав ці слова.

Про Мрію.

Про ті вчинки і слова, які змушують робити такі нелогічні речі. І такі вірні речі.

Про мою Мрію, що Крим вернеться.

Що одного дня ми сядемо у потяг чи автобус і поїдемо на південь. До самого прекрасного з морів.

Нас буде 5. Чи 10. Чи 50.

Ми будемо виходити на зупинках і дивитись, як сонце ховається за горизонт. На зруйнованих залізничних станціях стоятиме будівельна техніка, а в повітрі висітиме аромат весняного степу. Наша Україна буде відбудовуватися після війни. І серед високих тополь наш погляд зупинятиметься на могилах звичайних українських героїв.

Ми будемо говорити. Ще частіше мовчати. Дівчата будуть

плакати, а чоловіки – зціплювати зуби і кулаки до крові в долонях.

Лунатимуть пісні. Різні: веселі і сумні, повільні і «гоп зі смиком». Але всі – від самого серця.

А потім ми зупинимось на напівзруйнованому мості біля лиманів. І я розповім про своїх друзів – кримських татар. І про гетьмана Дорошенка, який колись громив ворогів і не знав як це – кидати шаблю. І я буду говорити багато і не до теми. Говоритиму до того часу, доки сльози не стиснуть, не буду соромитись моїх сліз. Тому що чоловіки теж плачуть.

Автор невідомий, взято з просторів Інтернету.

У делікатної людини душа — як кришталевий дзвіночок

Делікатні люди тихенько стукають, перш, ніж увійти. Виходять з кімнати, коли ми по телефону розмовляємо. І коли хтось соромиться їсти – теж виходять, ніби з якоїсь потреби.

І моя сувора подруга-монголка дуже делікатна була. Великих розмірів лаборантку вона називала: «трішки повненька дівчина з кафедри».

А героїчний дідусь, який пройшов війни, про шизофреніка пана Костю говорив, що у нього є деякі особливості. І делікатно не помічав, як пан Костя обертає очима і з кимось розмовляє, невидимим.

І делікатності треба вчитися. Це важко. І тому я в захопленні від делікатних людей – їм дуже не просто. Але з ними так просто і добре...

Анна КІРІЯНОВА.

Або справжнє китайське горнятко – прозоре, тоненьке. І за делікатність треба нагороджувати людей дорогоцінними китайськими горнятками і кришталевими дзвіночками... Тому що до інших вони ось так ставляться – з обережністю, дбайливо, щоб не подрпати і не пошкодити.

І делікатність дуже важко помітити – така вона делікатна... Але я завжди помічаю.

Хлопчик хотів мене цукеркою пригостити. І делікатно поклав її на край столу, біля мене. І з диким криком почав хуліганити, щоб відвернути увагу оточуючих. Поки я, скажімо, буду цукерку їсти. Я зрозуміла, звичайно. Хороший, з ніжною душею хлопчик.

«ВІСТІ СОФІЇВЩИНИ»

Засновник: ТОВ «Редакція газети «Вісті Софіївщини».
Газета виходить з 7 травня 1994 року.
Свідоцтво серії ДП № 2246-984 ПР від 16 січня 2019 р.
Адреса редакції: 53100, смт Софіївка, вул. Шкільна, 22.
Тел. 097 26 79 453.

Директор В. О. КОВАЛЬОВА.

Газета виходить щотижня українською мовою.
Друк офсетний. Умовний друкований аркуш - 2.
Передплатний індекс 33576.

Відповідальність за рекламу несе рекламодавець, за точність викладених фактів у публікації – автор. Рукописи не повертаються. Позиція редакції може не співпадати з позицією автора публікацій.

Віддруковано ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова, 12А. Тел. (0432) 55-63-97.

Тираж 977 прим. Зам. 225114.